

LBRIS

We know
books

Marilena Tutilă

VINUL TÂNĂR

CHARMIDES

2009

CUPRINS

Simple mărturii	5
Întoarcerea din infern	10
Prăbușirea	14
Miere de saicâm	18
Imposibila iubire	24
Ucigașul din umbră	27
Itinerar sentimental	31
Punctul de sprijin	36
Iubire, pasăre albastră	40
Iarna din suflet	44
Lungul drum spre fericire	50
Avatarurile Matildei	54
Pe-o gură de rai... ..	57
Pași pe nisip	60
Vinul tânăr	66
Ghiocel, plâpândă floare... ..	73
Marginea răbdării	80
Fluturi de noapte	84
Jarul de sub cenușă	89
Secretul seifului	93
Speranța cea de toate zilele	100
Fantezii mortale	104
Intrusa	109
Parfum de orhidee	116
În „lumea bună”	121
Unde se duc berzele?	127
Singurătate în doi	133
În numele Domnului	139
Soția prietenului	144
În mâinile clanului	152
Ultimul tango	157
Suvenirul	163
Întrebare fără răspuns	167
Taina Rozaliei	171

Simple mărturii

La înmormântarea Corinei a participat aproape tot satul. Oamenii au ținut să fie alături de soții Marcovici în greaua pierdere. Corina fusese unicul lor copil, pe care l-au iubit cu aceeași dragoste fără de margini de care numai părinții cu adevărat fericiți sunt capabili. Corina le-a adus lumină în viața lor de dascăli de țară. Nașterea fetiței a bucurat, în urmă cu aproape 30 de ani, întreaga comunitate. Ani de zile soții Marcovici se dăruiseră copiilor satului bănățean, în absența propriului lor copil. Sătenii le erau recunoscători, iar femeile o compătimeau sincer pe doamna învățătoare că nu se putea bucura de propria-i odraslă. Și când pierduseră aproape orice speranță, minunea s-a întâmplat.

Doamna Marcovici a adus pe lume o fetiță dolofană și plină de viață. „Corina a venit pe lume răsând, povestea domnul Marcovici, mândru de fiica lui. Știți, copiii de obicei țișă, ținea să precizeze fericitul tată, dar ea a zâmbit cu toată gurița, de parcă știa că aceasta-i menirea ei, să aducă bucurie celor din jur”. Și, într-adevăr, soților Marcovici le-a adus din plin. Pe măsură ce creștea, Corina devenea tot mai frumoasă. În felul lor, sătenii o adoptaseră, mândrindu-se ei înșiși cu fata perechii de dascăli. Devenise atât de frumoasă, încât niciun flăcău din sat, ajuns și el student pe la mari universități, n-ar fi îndrăznit să pună ochii pe fata învățătorilor. O înconjurau cu dragoste și respect, o protejau ca pe o floare rară când veneau în vacanțe, spionându-se unii pe alții de comiterea vreunui gest necuviincios.

Cu toată dragostea părinților și prețuirea sătenilor, Corina n-a fost nici răsfățată și nici îngâmfată. Dimpotrivă, s-a considerat datoare să răsplătească iubirea de care era înconjurată cu bunătate și modestie. Poate că un dram de egoism ar fi ferit-o de decepțiile de mai târziu. Dar asta-i era firea, risipitoare și cu cei ce meritau și cu cei ce nu erau vrednici nici să-i treacă prin față. Deși ar fi putut urma cu succes o carieră muzicală, a preferat dreptul. Și-a luat cu brio licența și-a fost admisă în baroul unui mare oraș transilvan. Prin sat venea tot mai rar. Părinții îi duceau dorul și visau la ziua pensionării, ca să se mute la fiica lor. Dar trăsnetul a căzut din senin. Corina s-a întors în satul ei într-un sicriu. Fusese victima unei crime odioase. Crunt loviți de soartă, soții Marcovici și-au condus fiica pe ultimul drum încovoiați de durere. Îngroziți, sătenii simțeau că răutatea lumii s-a abătut asupra lor ca o molimă înspăimântătoare și fără leac.

*

„Acum când iremediabilul s-a produs, am sentimentul chinuitor al vinovăției mele”. În micul bistro din centrul istoric cu aspect de burg al orașului transilvan, șoapta încărcată de durere a tânărului meu interlocutor m-a derutat. Fostul soț al Corinei acceptase cu greu această întâlnire, pretextând că n-are nimic de spus referitor la cele întâmplate. După al doilea sau al treilea telefon al meu, brusc a acceptat, fixând chiar el locul. Ne-am întâlnit la intrare și, în timp ce deschidea ușa și-mi făcea loc să intru, mi-a confirmat propria-mi bănuială. „Înainte de căsătorie veneam des cu Corina aici...”.

Sfiindu-se parcă să tulbure liniștea locului, tânărul a început să-mi vorbească în șoaptă. După prima frază a făcut o pauză de câteva secunde, tulburat de propria-i mărturisire. A continuat apoi, mai stăpân pe el. „Teoretic, să zicem, eu ar fi trebuit să-mi stăpânesc gelozia. Știți, Corina era foarte frumoasă. Când ieșeam cu ea, bărbații întorceau capul după noi. La începutul legăturii noastre, chestia asta mă amuza și chiar îmi dădea o senzație de confort masculin. Nici vorbă să fiu gelos. Mă întreb însă acum dacă un altul ar fi rezistat la asaltul

nemernicului. Doamnă, nici nu vă puteți imagina ce s-a întâmplat! Ni l-a adus în casă un coleg de-al nostru, tot avocat, la o partidă de remy. Din una, din alta, s-a plâns că n-are de la cine să ia ore ca să susțină examenele de student la fără frecvență. Generoasă, Corina s-a oferit pe loc să-i dea ore. Decizia ei m-a uimit puțin, știind că, mai ales în ultima perioadă, avea tot mai multe procese și deseori intra în criză de timp. Firește, n-am zis nimic, în fond era hotărârea ei. Iar un tânăr deșirat, ușor adus de spate, cu aerul lui neajutorat, nu-mi putea stârni gelozia. Situația s-a complicat după primele ore predate de Corina. Își făcea apariția de două ori pe săptămână, cu un imens buchet de flori în brațe. Mie-mi venea să le arunc pe fereastră. Corina le distribuia prin toată casa, din baie și până pe balcon. Și-a făcut apoi obiceiul de-a o asista la tribunal când pleda. Părinții l-au dotat cu un Ford decapotabil și-a început să facă pe taximetristul Corinei. Era la dispoziția ei la orice oră din zi și din noapte. Noi atunci abia reușisem să ne achităm apartamentul. Mașina era doar un proiect de viitor. Iritat de vizitele lui, i-am cerut Corinei să pună punct situației ridicole. Atunci, ea mi-a reproșat că sunt gelos. M-am apropiat de ea și i-am tras o palmă. S-a albit la față, încât am crezut că leșină. Tremurând din tot corpul, și-a pipăit fața lovită și, cu o voce încărcată de ură, mi-a șuierat: „Pleacă!”. Vedeți dumneavoastră, pe Corina n-a bătut-o nimeni, niciodată. Acum, regretele sunt inutile. Conștient că gestul meu nu-mi va fi iertat niciodată, mi-am făcut bagajele și am plecat. Vreau să spun că eram convins, la acea dată, că între nemernic și Corina nu era nimic. Legătura lor s-a încropit de la sine, în absența mea. Am suferit căinește”.

*

Sub portalul ce ducea spre curtea interioară, am descoperit repede firma de-o discretă eleganță a atelierului de design. Mi-a deschis un bărbat înalt, distins, ușor grizonat. A intrat repede în subiect, de parcă abia ar fi așteptat să vorbească. „Închipuiți-vă că puteam să împiedic această crimă! Am sunat la ușa ei la opt seara. M-a întâmpinat ușor

8 agitată și acolo, pe hol, mi-a spus că individul se află la ea și că are cu el o ultimă explicație. L-am văzut și eu prin ușa deschisă a bucătăriei, stând încruntat în fața unei cești de cafea. În acele clipe n-am știut să mă comport decât ca un om civilizată. A fost greșeala mea fatală. Acum, când mă gândesc, îmi vine să îmi smulg părul din cap. Ar fi trebuit să mă port bărbătește, să-l iau de guler pe derbedeu și să-l dau afară. Urma să mă căsătoresc cu Corina peste câteva săptămâni, după pronunțarea definitivă a divorțului. Individului îi spusese clar să nu o mai caute, dar... Se purtase cu ea ca un pește ordinar. Îi lua toți banii și-i cheltuia prin restaurante, cu fel de fel de femei. Corinei îi făcea infernale scene de gelozie. După ce-a aflat de existența mea, o urmărea uneori pe stradă. Aveam deci toate motivele să-l înfrunt pe derbedeu, să profit că, în sfârșit, îl aveam la mână. N-am făcut-o, și acum îmi vine să urlu de disperare. Ce să fac, n-am putut să renunț la condiția mea de om civilizată. În seara aceea i-am dat telefon Corinei pe la zece. Nu mi-a răspuns nimeni. Am bănuir că poate a ieșit cu individul. Am fost chiar gelos. Nici nu bănuir că la ora aceea, Corina nu mai era în viață”.

*

În biroul căptușit cu rafturi din lemn masiv, pline de impunătoare tomuri, venerabilul avocat mi-a vorbit despre Corina cu afecțiunea unui veritabil mentor. „Da, eu i-am îndrumat primii pași. Era de o inteligență extraordinară. Frumusețea și talentul ei stârneau invidii printre colegi. Apariția aceluia inger păzitor, așa cum îl poreclise pe viitorul criminal, a produs ilaritate. Avea toate manifestările unui de-reglat psihic. O privea țintă tot timpul când pleda, apoi îi sărea în față îmbrâncind lumea din jur. Acum regret că n-am avertizat-o că tânărul e un psihopat tipic și că niciodată nu va ajunge să facă o carieră juridică. Mă mir însă cum de ea nu și-a dat seama sau, mă rog, s-a lămurit atât de târziu în privința lui. Ultimele lui fapte îmi confirmă supozițiile. Sigur, prețul unei astfel de satisfacții profesionale e înfiorător. După ce a strangulat-o, i-a luat din casă televizorul color și un video.

A vândut obiectele pe câteva zeci de mărci, apoi s-a dus la o petrecere. Acolo, la miezul nopții, cuprins probabil de remușcări, a încercat să-și înfigă cuțitul în burtă. Vedeți, e vorba de un comportament clar de dezechilibrat mintal. Asta nu înseamnă că nu va plăti pentru faptă”.

Vocea bătrânului avocat se înăsprise spre final. Însă nici asprimea ei, nici duritatea pedepsei nu-i mai folosesc Corinei. Fragila ei făptură s-a frânt sub povara propriei frumuseți. „Micile ezitări” ale celor din jur i-au grăbit tragicul sfârșit.